

[Rytter.]

man ikke kunne træde op paa rette Maade i et Tilfælde som det anførte. Men det er ikke rigtigt. I dette Tilfælde havde man nemlig Magt til at optræde alligevel, fordi Hensynet til fremmede Magter spillede en saa afgørende Rolle. Altsaa, det Eksempel, som den højtærede Minister her har anført for at vise, at det undertiden kan være nødvendigt at gaa til en Begrænsning af Pressefriheden, viser det stik modsatte. Jeg synes, det er forkert af den højtærede Minister at optræde paa denne Maade, for vi menige Medlemmer kunde derved let faa det Indtryk, at dette var et slaaende Eksempel, skønt det, naar man ser nærmere til, svinder ind som Dug for Solen.

Den højtærede Minister var inde paa, at naar man debatterede med ham, skulde man være loyal. Ja, absolut, men jeg synes blot, der bør gøres Gengæld.

Naar den højtærede Minister saa siger, at ingen af dem, der har kritiseret Bestemmelsen i § 1017 a, 2det Stykke, har refereret den loyalt, er dette ikke rigtigt. Jeg refererede den fuldt loyalt, baade med Ordet „undtagelsesvis“ og med Ordet „særlig“, hvad den højtærede Minister vil kunne se af Fortrykket.

Jeg maa altsaa fastholde det Standpunkt, jeg indtog i Gaar: at her ikke er Tale om en Gradsforskydning, som Ministeren ynder at sige — Ordføreren for det radikale Parti har vist nok ogsaa en enkelt Gang brugt det Udtryk —, nej, her er Tale om en Principforandring, idet man gaar over til at lukke Dørene ikke blot af Hensyn til den enkelte i Sagen implicerede, men ogsaa af Hensyn til andre, vel at mærke saaledes, at Domstolene er ude af Stand til at skønne om, hvorvidt der er Grund til at lukke Dørene eller ej.

Skønt det paa en Maade gør mig ondt, maa jeg slaa fast, at Ministerens Eksempel er vildledende for Tingets Medlemmer, idet man i det nævnte Tilfælde i Forvejen havde tilstrækkelig Myndighed til at gribe ind. Den foreslaaede Bestemmelse var derfor overflødig i dette Tilfælde, og den vil efter min Opfattelse kunne medføre visse Ulemper. Det kan enhver Ordning, men Plusserne og Minuserne maa jo afvejes mod hinanden.

Jeg gaar dernæst over til Spørgsmaalet om Varetægtsfængsel. Den højtærede Minister mente, at det, der her skete, var meget lidt, og sagde, at man kunde se af Motiverne, hvad Hensigten var. Det forbavser mig, at den højtærede Minister,

naar han bagatelliserer det, ikke gjorde opmærksom paa, at det Synspunkt som Venstres Ordfører fremførte, har vundet Tilslutning i Retsplejeudvalget. I andre Tilfælde gør Ministeren jo opmærksom paa, at Udvalget har indtaget det og det Standpunkt. Det drejer sig i øvrigt ikke om en Bagatel, det drejer sig om Borgernes Sikkerhed over for Politiet. Jeg ved godt, at man kan give en overordentlig smuk Begrundelse for at flytte en Mand fra København til Hjørring Arrest eller til et andet Sted, men det er ikke det, der er Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er, om det kan misbruges, og det kan det. Det er det, Retsplejeudvalget siger. Ministeren henviste til Motiverne, men det er nu engang ikke Motiverne, det kommer an paa; det er det, der staar i Loven, som er det afgørende.

Jeg kommer saa til Spørgsmaalet om Ransagning. Her forbavtede den højtærede Minister mig endnu mere ved den Maade, hvorpaa han argumenterede. Vi staar dog her i Tinget, jeg vil ikke sige som ligeberettigede — det er vi absolut ikke —, men dog som to Debattører, der skal referere hinanden loyalt, hvad Ministeren saa ofte siger, han ønsker. Det ønsker jeg ogsaa, men Ministeren gjorde det ikke, da der var Tale om Ransagning. Ministeren læste op, hvad Retsplejeudvalget havde sagt om § 758, og tilføjede saa: Ordføreren for Venstre er mere kongeligssindet end Kongen selv; han er betænkelig ved denne Paragraf, men Retsplejeudvalget nærer ingen Betænkelighed ved den. Men den højtærede Minister ved jo eller burde vide, at jeg overhovedet ikke talte om § 758. Jeg talte om § 760. (*Justitsministeren* [Steincke]: De har nævnt den!). Ja, selvfølgelig, jeg har nævnt Paragrafferne, men det var § 760, jeg var inde paa, og hvad den angaar, læste den højtærede Minister ikke Retsplejeudvalgets Udtalelser op, han nøjedes med at læse Udtalelsen angaaende § 758, som jeg ikke har noget at indvende imod. Naar Ministeren af sine Modstandere kræver loyalt Referat, maa Modstanderne ogsaa have Ret til at kræve det af Ministeren, baade ifølge hans Stilling som Minister og som Medlem af det høje Ting.

Ministeren nævnte som Eksempel Harsard- og Drikkebuler. Hvilken Interesse skulde vi, som er Modstandere af dette Princip, dog have i disse Institutioner? Absolut ingen. Er det en Maade at argumentere paa? Den højtærede Minister ved jo, at naar vi gaar i Brechen for dette Princip, saa er det ikke af Hensyn til